

Ullan
kirjoitusta

547

A5/40

Tämä aika tuntuu kovalta, onhan
kieltoja ja kielloja, mutta tottahan
me täällä Palvelutalossa ymmär-
retään tämä surullinen aika.
Minä kyllä olen rehtinaalisesti
hyvän kannattaja, koska ymmär-
rän kaikki asiat positiivisesti.
Viikon päivätän täällä sju-
samaa tähtien kyllä, mutta, kos-
ka ajattelen yleensä enemmän kun
puhun, eli olenhan kova kir-
joittamaan ollut vuosia, mutta
harvoin olen elänyt näitä kir-
joittamia, kyllä elämäni on hy-
vää, vaikka mieheni kuoleman
jälkeen sairastuin Selkäydin-
rammaan, No jalat meni alta pois
mutta elän ja voin elää elämäni
kyllä onnellisena, Enhan minä
valita yhtään, vaikka elän edel-
tenki rammaisena, mutta tätä
elämää juuri rakastan, onhan
minulla parveke, jossa voin
istua, ja onhan minulla kyniä
ja paperia tarpeeksi, Olen elä-
nyt hyvän elämän sekä kah-
lannut välillä suorakin, mutta

eikös tässä lämmässä täydy olla
ki mitä nouseja sekä laskuja
kin roivasti. Minulla on aina
lasta sekä heidän omat perheet
mutta tämäkin aika menee
hyvin, onhan onneksi puhe-
limet olemassa. Päivät ovat
rutiineja, mutta joka ainoa
päivä tuntuu hauskalta, onhan
minulla rakkautta ympärilläni,
Olen aina elänyt varjossa
mutta siellä varjossakin ole-
minen antaa tuota tuskaa sekä
iloa paikoin. Täällä harrastin
nuori sitten maalausta, ja se
olekin hauskaa harrastusta,
mutta tämä hyvä opettaja lähti
pois Helsingistä, eikä saatu enään
suttu tilalle. Se pysäytti minut
aiwan, mutta, kun en ole pysty-
nyt enään jatkamaan maalausta
vaikka olen yrittänyt useasti. No
ajattelen myöten, että olkoon vai-
ka kirjoittaminen tilalla. Rakas-
tan kovasti kirjoittamista, mutta
en löydä mitakään nyt parhaib-
laan. Onni voi vielä tulla tästä
maalaamisestakin; kunhan löydän

ihmeellisen asian, kenties vielä, sen
köyden pää, josta nylkäisen vaon.
Ihmeellinen reikko ja olen edel-
leenki onnellinen. Muistan kun
kysyin isältäni kerran, oletko
pyörinyt joskus pahossa pai-
koissa. Äitini tuijotti minua ja
isäni vastasi, että on paljonki
pyörinyt, mutta kun äitini ru-
peti kysymään, onko mitään
kun naiset, niin sano lapsellesi,
Hakkaa. No isäni pisti takin päät-
leen ja lähti ulos. Minä jatkoin
lääkeryhmien tekemistä, enkä halun-
nut katsoa äitiäni enään. So-
pulta, kun isä tuli kotiin, hän
rupesi syömään ja vanhemmat
olivat iloisia jälleen. Näitä
hassuja juttuja oli omassakin
elämässäni, mutta minä en ollut
kyselijänä enään, en, vaan omat
lapseni tällä kertaa. Viikko tuli
kun aurinko paistoi, mutta tä-
näänki aamupäivällä paistoi
kirkas aurinko, mutta nyt on
pilvessä jälleen. Muistan, kun lap-
sena olin kova onkimaan ahvenia
mutta joskus menin, kun satoi hil-

jaa, mutta, kun pääsin rantaan oli tuo vesi lämmin. Lopulta, menin uimaan, tähän joen törmälle. Ihana paikka oli aina onkia sekä vielä uida. Vesi oli kirkasta mutta syvällä jääkylmää. Herran olin uimassa alasti, koska täällä ei koskaan muuta ollut. No nautin rauhasta, mutta kun kuulin uuneen tulevan, menin nopeasti kaistalle. Siellä olin hiljaa, mutta vene meni hyvin hitaasti ja näin tutun nuoren parin istumassa sylissä, uuneen takana, lopulta näin, että riisuivat vaatteet pois ja alkoivat sinä rakastelemaan. Ummistin silmäni, mutta tietäen koska tunsin nämä nuoret, olin kyllä heistä kiinnostunut ja, kun olin tarpeeksi katsonut, huomasin että ympärilläni oli ahvenia paljon. Lopulta nuoret lähtivät takaisin, ja kun pääsin vedestä pois, heitin ongen olalleni ja lähdin kotiin nymään. Muistelen aina miehelläni näitä elämän tunteita jota jotenka tämä kaikki onkin ty-

västä kodista asua. missä tapahtuu paljon ihania asioita, jopa siitä rakkauttakaan ei ole pois-pyyhitty. Kohta tulee kesä ja parvekkeeltani näen ihanan metsän, joka lumoa minut jokaisena päivänä. Sänkyyni päätää komea kuu, kun tuo vahtaa sänkyä kohti. Kurjet näen hyvin, kun istun parvekkeella mutta näitä, Mustarastaat, viheltää niin kirkkaalla äänellä parvekkeen alla pihamaalla. Varpuset kyllä valloittavat pensaikot, mutta liout ovat ora luontoa. Rakastan kaikkia luontokappaleita, onhan näitä ollut aina jopa kauemmin kuin ihmiset. Ihmisille on annettu ihana maapallo eikä me saada tätä tappaa myrkyillä eikä muilla. Koska ajatus maailmamme tietää tämän hyvin. Viimeinen päiväni kuluu jo loppua kohti, sillä nämä seitsemän päivää kuluu liian sulke-lasti, mutta kun näihin jokaiseen päivään olen ripotellut rakkautta sekä pirskehtellut niitä ja näitä

mutta kun elää ja kuolaa aina
utta ja uttakin, voin sanoa
että pysyn täällä vielä pitkään,
iikää tämä elämän loppukaan voi
olla tämän kauhiampi, uskon näin
ja yllätän lapseni vielä tällä
ilolla ja onnellisuudellakin, uskon
näin.